Redacţiunea, Administraţiunea și Tipografia:
BRAȘOVŬ, piaţa mare Nr. 22.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescu. Manuscripte nu se retrimitŭ!
Birourile de anunciurĭ:
Brașovu, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescu în Viena: *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în Budapesta: *A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Preţulu inserţiunilorŭ: o seria garmondu pe o colona 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifa și învoielă.
Reclame pe pagina III-a o seria 10 cr. v. a. seu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta" iese în fie-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe unŭ anu 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
Pentru România și străinătate:
Pe unu anŭ 40 francĭ, pe sese lunĭ 20 francĭ, pe trei lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Brașovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulu I.: pe unu anŭ 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unu anu 12 fl., pe sese lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unu esemplaru 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtu abonamentele câtu și inserţiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 17. Brașovŭ, Duminecă, 24 Ianuarie (5 Februarie) 1888.

Jubileulŭ de 50 de anĭ alŭ „GAZETEI TRANSILVANIEI".

Uifalău, 20 Ianuariu 1888.

Ca Românŭ adevĕratŭ, vinŭ a'mĭ exprima și eu baremĭ în scris, decă personalŭ nu potŭ, bucuria ce o am din incidentulŭ serbării jubileului de 50 de anĭ a mamei nóstre „Gazeta Transilvaniei", și ca la unulŭ, ce sunteţĭ asemenea unui luceaferŭ pentru Romanĭ, Vĕ urezŭ sĕ trăiţĭ mulţĭ anĭ în perfectă îndestulire, ca sĕ vedeţĭ împreună cu noi dorulŭ Românilorŭ împlinitŭ.

Ioanŭ Moldovanŭ, parochu gr. cat. în Uifalăulŭ de lângă Teaca.

Brașovŭ, 23 Ianuarie 1888.

O scire fórte gravă ne sosesce astăḑĭ. Principele Bismark n'a ţinutŭ marele discursŭ politicŭ, ce se aștepta cu atâta nerăbdare, dér a surprinsŭ lumea făcêndŭ sĕ se publice deodată în foile oficiale din Berlinŭ, Viena și Pesta tractatulŭ de alianţă încheiatŭ între Germania și Austro-Ungaria la 7 Octomvre 1879.

Articululŭ 3 alŭ acestui instrumentŭ prescrie, ca tractatulŭ sĕ fiă ţinutŭ secretŭ, cu scopŭ de a se evita orĭ-ce rea tălmăcire a lui, avêndŭ unŭ caracterŭ pacînicŭ. Unei a treia puterĭ sĕ i se comunice tractatulŭ numai în puterea și conformŭ înţelegerii dintre ambele părţĭ contractate.

Se nasce întrebarea, că de ce se publică tocmai acum întregŭ tractatulŭ de alianţă cu tótă disposiţiunea cuprinsă în art. 3 de a'lŭ ţine secretŭ? Decă cei din Berlinŭ și Viena au avutŭ de scopŭ a preveni pe Rusia, atuncĭ de ce nu i-au comunicatŭ tractatulŭ pe cale diplomatică și de ce ilŭ publică acum în foile lorŭ oficiale? Nu le mai pasă aḑĭ cancelarului germanŭ și contelui Kalnoky, decă s'ar tălmăci rĕu acestŭ tractatŭ din partea Rusiei sĕu a altorŭ puterĭ? Orĭ dóră tractatulŭ și-a perdutŭ caracterulŭ sĕu pacînicŭ în împrejurările de faţă?

In tractatulŭ de alianţă, care obligă pe Germania și pe Austro-Ungaria deopotrivă de a-șĭ pune la disposiţiune una alteia întrega putere armată, decă vr'una din ele ar fi atacată de cătră Rusia, s'a mai prevĕḑutŭ la încheiarea alianţeĭ și casulŭ, când înarmările Rusiei ar deveni în adevĕrŭ amenințătóre, și s'a stabilitŭ ca o datoriă de lealitate de a face cunoscutŭ celŭ puţinŭ confidenţialŭ Ţarului Alexandru, că orĭ-ce atacŭ îndreptatŭ contra uneia din cele două puterĭ contractante va fi considuratŭ ca îndreptatŭ contra amêndurora.

Nu putemŭ sci decă i s'au făcutŭ séu nu mai înainte Ţarului împărtășirĭ confidenţiale despre stipulaţiunile alianţei germano-austriace, dér atâtŭ putemŭ constata că casulŭ ameninţătorŭ alŭ înarmărilorŭ Rusiei s'a ivitŭ în așa mĕsură, încâtŭ puterile contractante au găsitŭ cu cale sĕ publice chiar în foile oficiale ale ambelorŭ imperii întregŭ tractatulŭ de alianţă.

Acesta nu însemnéză nicĭ mai multŭ nicĭ mai puţinŭ decâtŭ o somaţiune indirectă la adresa Rusiei că, decă nu va înceta cu înarmările, puterile aliate se vorŭ vedé nevoite a lua póte chiar ofensiva, spre a preveni unŭ eventualŭ atacŭ din partea Rusiei în contra uneia din ele.

Situaţiunea este aḑĭ, după publicarea tractului din vorbă, multŭ mai posomorîtă. Afară de aceea — ca sĕ vorbimŭ cu „Times" din Londra — noua lege militară germană și sumele votate pentru ea, probabilitatea că se vorŭ continua și mai departe mișcările trupelorŭ rusescĭ, convorbirile ministrului românŭ Sturza cu prinţulŭ Bismarck și cu contele Kalnoky, apropiata călĕtoriă a principelui Nelidov la Atena spre a îndemna pe Grecia la o cooperare activă cu Rusia, tóte aceste nu suntŭ frumóse prospecte pentr'unŭ anŭ de pace.

Dintre tóte faptele memorate, pe noi trebue sĕ ne intereseze mai multŭ atitudinea ce-o va lua România faţă cu viitórele evenimente.

S'au scrisŭ multe despre scopulŭ călĕtoriei ministrului Sturza la Friedrichsruhe. Cumcă acéstă visită stă în legătură cu situaţiunea încordată de astăḑĭ, nu mai încape îndoială, dér ce anume a voitŭ sĕ dobêndéscă dela puterile aliate însărcinatulŭ guvernului românŭ, încă nu se scie.

Unii pretindŭ, că guvernulŭ românŭ doresce ca România sĕ fiă admisă în tripla alianţă, garantându-i-se neutralitatea din partea puterilorŭ aliate în schimbulŭ concursului ce li l'ar da acoperindŭ flanculŭ Austro-Ungariei. Alţii érășĭ ḑicŭ, că i-s'au oferitŭ României de a fi primită în alianţă, ca Italia, decă va face anumite concesiunĭ în privinţa convenţiunei consulare cu Germania și a tractatului comercialŭ cu Austro-Ungaria.

Este greu a da credĕmêntŭ acestorŭ versiunĭ. Mai apróре de adevĕrŭ ni se pare acea afirmare, că d-lŭ Sturza a întreprinsŭ călĕtoria sa diplomatică cu scopŭ de a se orienta și de a afla ce gândŭ au puterile aliate faţă cu neutralitatea României în casulŭ unui resboiu.

„Corespondance de Viene" ḑice, că d-lŭ Sturza s'a dusŭ la Berlinŭ în scopŭ de a conferi cu Bismark spre a pune basele unei înţelegerĭ, în puterea căreia România în casŭ de conflagraţiune sĕ nu fiă expusă neajunsurilorŭ ce le-a suferitŭ în 1876, când, părăsită de tóte puterile, a trebuitŭ sĕ încheie cu Rusia o convenţiune, care a deschisŭ trupelorŭ rusescĭ drumulŭ prin România. Guvernulŭ românŭ nu mai voiesce sĕ se repeteze acésta.

Fóia memorată crede, că resultatulŭ conferinţei d-lui Sturza cu Bismark este, că România va fi pusă la adăpostulŭ orĭ-cărei încercărĭ de a i-se viola neutralitatea.

Unii mai susţinŭ, că d-lŭ Sturza s'ar fi dusŭ la Friedrichsrue în urma dorinţii anume esprimate a cancelarului germanŭ, care caută sĕ-șĭ asigure, pentru casulŭ de rĕsboiu, sprijinulŭ României și pe lângă alŭ acesteia și alŭ Scandinaviei. Alţii érășĭ adaugă, că zadarnice au fostŭ tóte încercările d-lui Sturza de a dobêndi garantarea neutralităţii României.

Casulŭ din urmă fiindŭ celŭ mai probabilŭ, dorimŭ ca provedinţa divină sĕ protégă pașii ce'i vorŭ întreprinde bărbaţii de statu ai României pentru binele și paza ţĕrii.

Brașovŭ, 23 Ianuarie (4 Febr. 1888.

La finea anului trecutŭ am învitatŭ prin „Gazeta Transilvaniei" pe toţĭ **domniĭ carĭ au contribuitŭ la subsidiile pentru „Gazetă" în anii 1860—1863** la o întrunire în Alba-Iulia pe ḑiua de 30 Ianuarie (11 Februarie) 1888.

Esprimându-șĭ înse în ḑilele aceste mai mulţĭ domnĭ contribuenţĭ dorinţa de *a se amâna* întrunirea pe unŭ timpŭ mai favorabilŭ pentru călĕtoriă, mĕ grăbescŭ a satisface acestei dorinţe in speranţă, că prin acésta se va da posibilitatea sĕ ia parte câtŭ mai mulţĭ la întrunire.

Astfelŭ îmĭ iau voiă a ficsa ḑiua întrunirei pentru darea de sémă în afacerea subsidiilorŭ „Gazetei", pe **26 Martie (7 Aprilie) 1888.**

Loculŭ de întrunire rĕmâne *Alba-Iulia*. Localulŭ și ora întrunirei le voiu face cunoscute cu 14 ḑile înainte.

Dr. Aurel Mureșianu
Editorŭ și Redactorŭ.

Cogălniceanu și Românii ardelenĭ.

Sub acestŭ titlu cetimŭ în ḑiarulŭ vienezŭ „*Die Presse*" dela 31 Ianuarie 1888:

Cu ocasiunea jubileului de 50 de anĭ alŭ „Gazetei Transilvaniei", mai multe notabilităţĭ distinse literare și politice ale României au trimisŭ foie jubilare și editorului ei scrieri în care — oricâtŭ de diferite suntŭ în formă și în cuprinsŭ — se dă espresiune simpatielorŭ pentru nisuinţele culturale ale Românilorŭ ardelenĭ representate prin numita fóiă.

O manifestaţiune de felulŭ acesta, în totŭ casulŭ vrednicŭ de atenţiune, e eșită din péna lui M. Cogălniceanu și e adresă editorului „Gazetei Transilvaniei" Dr. Aurelŭ Mureșianu. Incepêndŭ cu arătarea simpatiilorŭ ce-lŭ légă pe Cogălniceanu cu fóia jubilară, bărbatulŭ de statŭ românŭ acentuéză, că aceste simpatii îșĭ află esplicarea lorŭ naturală în uniformitatea ţelurilorŭ nisuite „ridicarea și întărirea naţiunei române". Silinţele în acéstă privinţă ale Românilorŭ din regatŭ au fostŭ, negreșitŭ, însoţite de unŭ succesŭ mai mare, decâtŭ ale fraţilorŭ lorŭ de dincóce de Alpĭ. Der decă România în cursulŭ deceniului din urmă s'a avêntatŭ la importanţa unui statŭ stimatŭ și independentŭ, totușĭ și naţiunea *română* a *Ardealului* a făcutŭ marĭ *progrese*, pe care Românii din sudulŭ Alpilorŭ transilvanicĭ arŭ trebui se le'ntómpine cu atâtŭ mai intimă participare, cu câtŭ nu se potŭ sustrage convingerei, că stingerea, negreșitŭ imposibilă, a poporului românŭ în Ardealŭ, póte fi periculósă și fiinţei naţionale a Regatului României.

Făcêndŭ alusiune la ideile Românilorŭ ardelenĭ cu privire la ideia de statŭ maghiarŭ, *Cogălniceanu* declară, că dênsulŭ a *simpatisatŭ* cu poporulŭ *ungurescŭ*, că aceste simpatii le-a dovedit și prin faptă luândŭ partea patrioţilorŭ maghiarĭ fugiţĭ după anulŭ 1849, și că elŭ, cu ocasiunea unei visite ce a făcut'o în anulŭ 1868 capitalei ungare, a recunoscutŭ în parlamentulŭ din Budapesta mulţĭ bărbaţĭ, carĭ găsiseră atuncĭ ca fugarĭ asilŭ în România. Elŭ însușĭ a consideratŭ ca o datoriă a da ospitalitate Maghiarilorŭ fugarĭ și speră și acum firmŭ, că în Ungaria va veni timpulŭ, în care se vorŭ convinge ómenii, că o *cruţare* a pretenţiunilorŭ naţionale îndreptăţite ale *cetăţenilorŭ* ungarĭ *nemaghiarĭ* ai coronei Ungariei va fi în avantagiulŭ Ungurilorŭ. In fine Cogălniceanu îșĭ esprimă dorinţa, că energiei Românilorŭ Ungariei îi va succede sĕ ajungă în deplina posesiune a drepturilorŭ lorŭ naţionale și că atuncĭ, când *pactulŭ* dintre ei și Ungurĭ se va face, va fi sositŭ și timpulŭ pentru o *alianţă naturală a României cu Ungaria.*

SCIRILE ḐILEI.

Pentru cerculŭ de asentare alŭ *Brașovului* va fi *tragerea la sorţĭ* Marţĭ în 7 Februarie n. înainte de amiad la 9 óre în sala de ședinţe a sfatului. Pentru cei obligaţĭ la serviciulŭ militarŭ, carĭ nu vorŭ fi de faţă, póte trage sorţĭ tatălŭ sĕu vre-o altă rudă.

* *

Pentru conferirea unui *stipendiu anualŭ de 500 fl. din ajutorulŭ de statŭ alŭ archidiecesei gr. cat. transilvane*, destinatŭ pentru calificaţiunea mai înaltă a unui clericŭ din acéstă archidiecesă la vre-o universitate, s'a publicatŭ concursŭ cu terminŭ de 30 de ḑile dela prima lui publicare (16 (28) Ianuarie) în „Telegrafulŭ Românŭ". La acestŭ stipendiu potŭ concurge numai clericĭ absoluţĭ din archidiecesă, carĭ suntŭ totdeodată absoluţĭ de gimnasiu cu esaminŭ de maturitate, și voiescŭ a-șĭ completa studiile la vre-o facultate *teologică* sĕu *filosofică*. Concurenţii au a substerne la consistoriulŭ archidiecesanŭ până la terminulŭ arătatŭ suplicele lor instruite cu documentele necesare, adecă: cu testimoniu de maturitate și cu absolutoriu clericalŭ dela institutulŭ seminarialŭ archidiecesanŭ din Sibiiu, apoi cu atestatŭ medicalŭ, că sunt deplinŭ sĕnĕtoșĭ și cu o declaraţiune separată, că după absolvire vorŭ intra în serviciulŭ bisericescŭ, ce li sĕ va conferi; în fine au sĕ anunţe în suplică universitatea și facultatea, la care voiesc a'șĭ face studiile, indicândŭ pentru facultatea filosofică și specialitatea studiilorŭ principale, ce și-au alesŭ, d. e. pedagogia, istoria, filologia ș. a.

* *

Suntŭ numiţĭ capelanĭ militarĭ cl. II. în reservă Ilie *Iuga* și Alecsandru *Popŭ* preoţĭ ai diecesei gr. cat. a Gherlei: Grigorie *Ludorŭ*, preotŭ alŭ archidiecesei gr. or. a *Transilvaniei*; Aurelŭ *Popŭ*, preotŭ alŭ archidiecesei gr. catolice a Albei-Iulia și Făgărașŭ.

Din *Iscroni* nĭ-se comunică scirea despre unŭ *ingrozitorŭ casŭ de morte*, întêmplatŭ la 20 Ianuarie n. c. în minele de cărbunĭ din comuna Jiu-Vaidei-Vulcanŭ, comitatulŭ *Hunedórei*. In diua numită, 4 ómenĭ, carĭ lucrau la o grópă de cărbunĭ, fură de viu îngropațĭ pănă subsuorĭ în lava causată prin aprinderea unei materii combustibile, ce se afla în apropiarea acelei grópe de cărbunĭ. Pănă la sosirea ajutorului nefericitele victime fură aprópe cu totulŭ arse. Treĭ din eĭ, anume: Dumitru Brindeu, I. Mateiu și George Lucu, abia putură fi dușĭ până acasă cu viéța. Picióręle și partea din josŭ a trupului erau prefăcute scrumŭ, așa că lĭ-se vedeau intestinele. Au murită îndată după aducerea lorŭ acasă, rĕmănêndu-le nevestele vĕduve cu câte 2—4 orfanĭ. După chinurĭ totŭ atâtŭ de crâncene, ca și a celorŭ dintâi, muri cu patru dile mai târdiu și alŭ 4-lea nefericitŭ, Ioanŭ Oncase, din Jiu-Coroescenĭ, rĕmănêndŭ nevastă-sa vĕduvă și cu unŭ copilŭ de 6 sĕptĕmânĭ.

***

Totŭ de acolo nĭ-se comunică și vestea despre unŭ altŭ casŭ de nefericire, întêmplatŭ la începutulŭ lui Octomvre an. tr. Anume învĕțătorulŭ din *Densușĭŭ*, Petru *Pavelonŭ*, se dusese însoțitŭ de Ioanŭ *Rusescu* în comuna *Jiu-Coroescenĭ*, unde funcționase în anulŭ precedentŭ ca învĕțătorŭ. Pe când noii óspețĭ întrară în școla confesională de acĭ și steteau de vorbă cu învĕțătorulŭ, se ivi unŭ norŭ negru de cătră apusŭ, după care urmă o furtună violentă, împreunată cu fulgere și trăsnete. Odaia învĕțătorului în care se aflau numițiĭ óspețĭ încă fu lovită de trăsnetŭ. Invĕțătorulŭ P. Pavelon fu atinsŭ de o lature a trupului, mai vêrtosŭ la unŭ piciorŭ; după atingere cădu în letargiă, dér curêndŭ își veni érășĭ în fire. Mai greu fu însĕ lovitŭ de trăsnetŭ tovarășulŭ sĕu Ioanŭ Rusescu, care muri momentanŭ, lăsândŭ în vĕduviă nevasta cu 5 orfanĭ.

***

In *Mou*, comit. Sibiiului, bântue vĕrsatulŭ mare (bubatulŭ) între copii, dintre carĭ au și muritŭ câțĭva.

***

Contra primarilorŭ comunalĭ din *Viștea, Sadŭ. Boița, Tălmaciu, Tălmăcelŭ, Racovița, Sebișulŭ de josŭ și de susŭ* comanda postului de gendarmĭ din Turnu-roșu a făcutŭ arĕtare la autoritatea superióră, sub cuvêntŭ că nu urméză statutului ce s'a publicatŭ cu privire la cânĭ.

***

Gimnasiulŭ superiorŭ din *Baia mare* — scrie „Preotulŭ Românŭ" din Gherla — prefăcêndu-se în anulŭ scolasticŭ curentŭ în gimnasiu de statŭ, prin acésta subsistința acestuia este asigurată pentru totde-a-una. La acestŭ institutŭ se află, după cum arată programele anuale, 80—100 și câte odată și mai mulțĭ studențĭ românĭ. Luândŭ în considerațiune acestŭ mare numĕrŭ de studențĭ românĭ dela acestŭ gimnasiu, orĭ și care părinte, cunoscĕtorŭ de impregiurările locale din Baia mare, trebue se sĕmțéscă lipsa ardĕtóre de unŭ *convictŭ*, unde pe lângă unŭ prețŭ moderatŭ sĕ pótă căpăta provisiune pruncii gr. cat. românĭ dela acestŭ institutŭ — Mai mulțĭ Românĭ din acelŭ ținutŭ, pĕtrunșĭ de lipsa unui asemenea convictŭ în *Baia mare*, convócă o adunare în acéstă causă de mare importanță pe 11 Februariu st. n. inainte de amédŭ la 10 óre în localitatea școlei gr. cat. române din Șomcuta mare, în care adunare se vorŭ discuta modalitățile și mijlócele, cum s'ar pute înființa acestŭ convictŭ câtŭ mai curêndŭ.

***

Precum spune „Kolozsvar", în *Sibiiu* se va construi în cursulŭ acestui anŭ o *brutăriă militară de companiă* cu vaporŭ și mai multe magazine. Cheltuelile suntŭ preliminate cu 167,000 fl. și concursulŭ se va publica deja în luna viitóre.

***

In *Voldorf*, comit. Târnava-mare, a arsŭ șura lui Petru Apor. Paguba e de 300 fl., dintre carĭ 200 fl. au fostŭ asigurațĭ.

***

Jidovulŭ milionarŭ br. Moritz *Hirsch*, după cum spune „Egyenlöseg," *va fi numitŭ membru alŭ camerei magnațilorŭ ungurescĭ*. Acestŭ viitorŭ magnatŭ are proprietățĭ marĭ în Ungaria și i s'a propusŭ de guvernulŭ ungurescŭ sĕ se facă cetățénŭ ungurescŭ. Pănă acum jidovulŭ milionarŭ a datŭ 150 milióne francĭ pentru fundațiunĭ jidovescĭ și anume: 50 milióne pentru Jidovii din Rusia, 50 pentru cei din Turcia și 50 pentru cei din Ungaria, Galiția și Romănia. Fundațiunile se vorŭ pune sub scutulŭ guvernelorŭ respectivelorŭ țĕrĭ, dér sub controlulŭ fundatorului și sub administrațiunea unei societățĭ compuse de elŭ, ai cărei membri vorŭ fi Jidovĭ distinșĭ.

S'arŭ bucura — nu-i vorbă — toțĭ „patrioții" de noulŭ magnatŭ, dér nicĭ unulŭ ca d-lŭ Trefort, pentru că: sângele apă nu se face.

***

In *Orșova* a fostŭ arestatŭ în 29 Ianuarie n. făptuitorulŭ furtului de dăunădĭ din Parisŭ, în sumă de 300 mii francĭ, tocmai în momentul când a trecutŭ granița spre a călĕtori cătră Bucurescĭ. Sub escortă de gendarmĭ a fostŭ trimisŭ la Pesta. Defraudantulŭ, în vêrstă de 50 de anĭ, se numesce Hyppolite Renard și a fostŭ notarŭ în Carvin. Ambasadorulŭ francesŭ din Viena a cerutŭ estradarea lui, ceea ce s'a și făcutŭ.

***

Prin notarulŭ publicŭ r. Iosef Maager *se va licita* în 6 Februarie n. *casa* advocatului Iosef Iakab din *Brașovŭ*. Ulița căldărarilorŭ Nr. 499. Prețulŭ de strigare e 11.662 fl. 50 cr.

***

Societatea din Brașovŭ pentru ajutorarea penitențiarilorŭ își va ținea în 5 Februarie a. c. la 11 óre a. m. *adunarea generală* pentru eserciţiulŭ anului 1887 în sala cea mare dela sfatulŭ din piață, la care suntŭ învitațĭ cu onóre toțĭ membrii societății.

Ordinea de di: 1) Deschiderea presidențială. 2) Detirea raporturilorŭ anuale ale comitetului și ale comisiunei de revisiune și decisiunĭ asupra lorŭ event. darea absolutoriului. 3) Intregirea comitetului societății. 4) Alegerea celorŭ trei membrii în comisiunea de revisuire. 5) Tractarea propunerilorŭ, care însĕ celŭ puținŭ cu o di înaintea adunărei generale trebue sĕ fiĕ fostŭ aununțate în scrisŭ la presidiulŭ societății.

O nouă ilegalitate.

Despre *alegerea de notarŭ în cerculŭ Bucovei*, întêmplată la sfêrșitulŭ anului trecutŭ, nĭ-se scrie următórea corespondență, a căreia publicare din causa îmbuldelei materiei, amŭ fostŭ nevoițĭ a o amâna până adĭ:

In 10 Decemvre 1887 s'a făcutŭ alegerea de notarŭ în cerculŭ Bucovoi. Timpulŭ când avea se se încépă alegerea era la 10 óre a. m. Satele în numĕrŭ de cincĭ, s'au adunatŭ sĕ'șĭ alégă unŭ omŭ, care sĕ le fiă folositorŭ, sĕ posédă limba română, căcĭ cerculŭ e curatŭ românescŭ, ba nicĭ unŭ singurŭ Ungurŭ nu se află în acestŭ tractŭ. Dreptatea aducea cu sine — decă s'ar observa — ca sĕ fiă candidațĭ și Românĭ, căcĭ și Românulŭ e capace ca sĕ fiă măcarŭ unŭ bietŭ de notarŭ, după ce la alte oficii nu i-se mai dă dreptŭ sĕ'șĭ alégă oficialii sĕi. Insĕ, spre marea mirare a alegĕtorilorŭ, candidațĭ au fostŭ trei Ungurĭ — cu tóte că recunoscuțĭ au fost 11, între carĭ și vre-o 4 Românĭ unulŭ cu numele Brezovaj Zoltan, unŭ tînĕrŭ care de altcum posede abia de vre-o lună și jumătate diploma de notarŭ, ér unŭ Românŭ care are o calificațiune cu multŭ mai bună decâtŭ elŭ, adecă 8 clase gimnasiale, diplomă de notarŭ și o praxă de 6 anĭ, nu l'a aflatŭ propretorulŭ Mara György vrednicŭ, ci a preferitŭ sĕ fiă unŭ Ungurŭ, care nu scie romănesce.

Ceilalțĭ doi candidațĭ au fostŭ alțĭ doi Ungurĭ cu totulŭ necunoscuțĭ, cu numele Barcsaj Géza și Farkas Arpad, nisce ómenĭ, carĭ necum sĕ'ĭ cunóscemŭ, ci nicĭ nu s'au presentatŭ înainte de alegere séu măcarŭ la alegere. Se înțelege, că intențiunea pretorelui a fostŭ sĕ reiasă la totŭ casulŭ acela pre care elŭ îlŭ doresce.

Poporulŭ 'șĭ-a cunoscutŭ chiămarea și nu a votatŭ pentru nicĭ unulŭ din candidațĭ, afară de 6 nemeșĭ prăpădițĭ, parte gornicĭ la pădurile propretorelui, parte ómenĭ independențĭ din Zăicanĭ și unŭ crîșmarŭ din Bucova. Ceilalțĭ au protestatŭ vre-o două óre în continuu, că séu sĕ pună alțĭ candidațĭ, séu sĕ se facă o nouă alegere, căcĭ pre pretinșii candidațĭ nicĭ nu-i cunoscŭ, nicĭ nu le place. Ba în protestŭ arătau câtŭ de necuviinciosŭ și neumanŭ s'au purtatŭ la o escuțiă în comuna Bonțiariu-inferiorŭ; dér tóte înzadarŭ. Propretorele nu a luatŭ în considerare protestulŭ poporului și a dechiaratŭ pre Breazovaj Zoltan de alesŭ cu 7 voturĭ.

Bravŭ poporŭ avemŭ și de acum înainte se va face și mai bravŭ vĕdêndŭ nedreptățile ce se comitŭ dilnicŭ de organele stăpânirei.

Țĭ-era mai mare dragulŭ sĕ audĭ din gura unui plugarŭ protestulŭ că: *nu ne trebue pe nicĭ unulŭ; noi dorimŭ unŭ omŭ cu care sĕ ne putemŭ înțelege și sĕ cunoscă cum trăimŭ noi în părțile acestea.* Altulŭ dicea: *plătesce-lŭ d-ta decă voiescĭ se-lŭ punĭ cu puterea.* Altulŭ: *pentru ce ne-ai chematŭ la alegere, decă voiescĭ sĕ-lŭ punĭ cu puterea, pentru ce nu nĭ-ai scrisŭ că de acum înainte pre acesta orĭ pre acela îlŭ vețĭ avé de notarŭ?*

Protestulŭ poporului a fostŭ forte nimeritŭ. Laudă și onóre bravului nostru poporŭ, că șĭ-a cunoscutŭ chiămarea.

Poporulŭ a însinuatŭ recursŭ de nulitate. Vomŭ vede ce va fi și pănă unde va merge dreptatea ungurescă, care a ajunsŭ proverbială de nedreptă ce e. Decă se va face dreptate, de sigurŭ se va face o nouă alegere; decĭ atragemŭ atențiunea acelorŭ Românĭ, carĭ au cualificațiunea prescrisă de lege, ca sĕ suplice câtŭ de mulțĭ în casŭ de nulitate la postulŭ acesta de notarŭ, unde alte confesiunĭ și alte naționalitățĭ nu esistă decâtŭ numai Românĭ, și finescŭ cu cuvintele latinului: *Quo usque tandem abutere pacientia nostra?* *Severŭ.*

Literatură.

„George Lazarŭ", revistă pentru educațiune și instrucțiune, ese odată pe lună în Berladŭ, sub comitetulŭ de redacțiune: *S. M. Halită* primŭ-redactorŭ, *G. Constantinescu R., Ch. Ghibănescu, Gavr. Onișorŭ, V. G. Diaconescu, I. Apostolescu.* Sumarulŭ N.-rului 10 dela 15 Ianuarie 1888 este: *M. Popŭ*: Pregătirea învĕțătorilorŭ sătescĭ; *I. Popŭ Retegamulŭ*: Tipulŭ unorŭ cărțĭ (recensiune); Cântece poporane de pe valea Someșului, culese de Sângeorgianulŭ; *S. M. Halită*: Psichologia ca sciință fundamentală a pedagogiei scientifice; Aproseria — traducere; Bibliografia; Dare de semă.

„FOILETONULŬ GAZ. TRANS."

(3)

Orbulŭ din Chiriacŭ.

Impresiunĭ de călĕtoriă.

Dedicațiă d-nei Alecsandrina Nedelcovici.

Așa îmĭ vorbi Dumitru Vĕrtejanŭ.

E greu se te vedĭ lângă așa o ființă. E fórte greu și nu-țĭ poțĭ da sémă de simțĕmêntulŭ, ce te cuprinde, și par'că și multa vorbă îțĭ face rĕu.

După ce pe rêndŭ îmĭ spuse tóte moșiile, ce mărginescŭ Chiriaculŭ, orbulŭ se îndreptă érășĭ spre mine și sta neclintitŭ, cum sta elu de obiceiu, ér eu mĕ adresaiu la elu cu cuvintele: „Ascultă Dumitre, cine suntŭ băieții aceia, carĭ se jócă cu sora d-tale?"

Dumitru îmĭ spuse pe rêndŭ numele fiăcăruia și despre fiăcare băiatŭ adăuga câte ceva, ce credea elŭ, că mĕ va interesa. Astfelŭ de pildă îmĭ spuse, că cutare băiatŭ este alŭ primarului și că învață la școlă și că toțĭ băieții ăștia vinŭ așa, fără nicĭ o trébă, așa vinŭ copiii, adause elŭ mai apasatŭ, și le mai spunŭ și eu câte o poveste și copiii vinŭ la povestĭ ca pescii la unditŭ și spunŭ dreptŭ domnule, câte odată tótă diua pe lângă mine ședŭ și nemâncațĭ ascultă la poveștile mele. — Imĭ mai trece și mie din vreme, căcĭ lungă-ĭ diua și multe se mai potŭ isprăvi într'o di.

Orbulŭ era dedatŭ cu nenorocirea sa și, scii, omul după ce se dedă cu unu lucru, nu-i mai pare așa de greu; elŭ era vorbărețŭ din fire, ér eu deși eram cuprinsŭ de unŭ strajnicŭ simțĕmêntŭ de compătimire, totușĭ nu mĕ mișcam de lângă elŭ. Imĭ plăcea cum istorisia și îmĭ era dragŭ cum orbulŭ Dumitru, istorisindŭ de vre-o localitate dinprejurŭ, vorbia cu tótă siguranța, ér când vorbia de părțile Chiriacului, puteai sĕ vedĭ că le cunósce cu atâta nădejde, încâtŭ nicĭ unŭ logofĕtŭ de curte nu-lu întrecea în acéstă privință; cunoscea chiar și semĕnăturile și rĕstavele cum erau împărțite.

— Par'că ai unŭ fluerŭ la brâu, — începui eu vorba, ér orbulŭ zîmbi; zîmbetulŭ era obicinuitŭ pe buzele orbului și cum va fi fostu de rêndŭ, nu-țĭ făcea bine.

— Da, domnule, mai cântŭ și eu câte odată, așa când îmĭ vine sĕ-mĭ mai trécă vremea, căcĭ lungĭ suntŭ dilele de véră.

Gătândŭ aceste vorbe, orbulŭ întinse mâna, își trase sumanulŭ pe lângă elŭ, îlŭ viri sub sine, își împleteci picórele turcesce, își puse măciuca pe picióre și se uita în vĕzduhŭ, cum se uită orĭ ce orbŭ, căcĭ orbulu de obiceiu nu'șĭ pre întórce privirea, ci elŭ sĕ uită totŭ cam dreptŭ înainte.

Băeții, carĭ mĕ vĕdură, alergară toțĭ din tóte părțile și se apropiară de Dumitru, ér sora orbului se puse lângă elŭ pe sumanulŭ ce și-lu aședase sub picióre. Dumitru o strînse lângă sine și cu mâna i netedia perulŭ. Iși întórse apoi fața spre ea, întocmai ca omulŭ, care vede, și cum sta și puținŭ plecatŭ, te făcea sĕ credĭ că ar zări ceva. Așa țĭ se părea, în realitate însĕ Dumitru nu vedea de locŭ; despre acésta eram convinsŭ.

Eu ascultă, începui eu, spuneai că unulŭ dintre băețĭ este alŭ primarului și că învéță la școlă. — Spune-i sĕ vină aicĭ.

Dumitru strigă pe nume pe băiatulŭ primarului, ér copilulŭ nu voia sĕ vină.

Toțĭ copiii se mișcau în drépta și în stânga, se uitau unii la alții și rîdeau, așa după cum făcŭ de obiceiu băeții de țĕranŭ.

— Le este rușine, Domnule, — grăi Dumitru, — nu suntŭ învĕțațĭ sĕ stea de vorbă cu orĭ și cine; ca nisce băețĭ! — gătă Dumitru vorba.

— Avețĭ bună școlă aci în satŭ? — întrebai eu, vĕdêndŭ că copiii n'au de gândŭ sĕ vină.

— Apoi de, domnule, sciu eu ce sĕ dicŭ, este o profesoră dela Bucurescĭ, care învață pe băețĭ; slujbașii județului când vinŭ pe aicĭ spunŭ că-i bună și învĕțată, dér vedĭ domnule, ómenii din satŭ nu prea au ce învĕța dela ea, căcĭ cocónele astea nu se pricepŭ ce ne trebue noue, la Românĭ. Mai deunădĭ vorbia moșŭ Marinŭ și spunea, că nu se póte ca băieții noștri din satŭ sĕ învețe ceva dela acéstă cocónă. Căcĭ bine, că în câțĭva anĭ se vorŭ deprinde ei cu scrisulŭ și cu cetitulŭ, dér băețilorŭ noștri le trebue alte învĕțăturĭ. Cu atâta nu-i de ajunsŭ. „Dér ce putemŭ noi, dicea moșŭ Marinŭ, ce putemŭ noi când slujbașii spunŭ că-i bună și învĕțată". Cu acestea gătă orbulŭ vorba și eu rĕmăsei uitându-mĕ la orbulŭ Dumitru și la soriora lui, care plină de temere se uita la mine, dér își întorcea repede fața, de câteorĭ o priviam mai lungŭ; unŭ lucru caracteristicŭ pentru copii sătenilorŭ.

Eram cuprinsŭ de o jale și mĕ cugetam, câte n'ar pute isprăvi Dumitru, decă ar vede!

— Ascultă băete, — începui a vorbi — de ce nu cercĭ, căcĭ suntŭ la Bucurescĭ doctorĭ, carĭ tămăduescŭ astfelŭ de bóle! D-ta poțĭ sĕ-țĭ capețĭ vederea.

Orbulŭ zîmbi când audi aceste vorbe.

— Da, da, Dumitre, sĕ scii că se póte, — grăii eu, ér mai la urmă îlŭ întrebaiu, că ce ar dice când șĭ-ar căpĕta vederea și într'o bună diminéță ar fi omŭ întregu?

— Când așŭ vede eu, — începŭ orbulŭ, — credŭ că așŭ nebuni de bucuriă.

— Atâta dise, ridică fața cătră cerŭ și dândŭ din capŭ în semnŭ de îndoială adause: — Nu se póte domnule, ca eu sĕ 'mĭ capĕtŭ vederea. . . . eu așa am sĕ mĕ sfârșescŭ! — Stĕtŭ apoi puținelŭ neclintitŭ, ér după aceea își scóse fluerulŭ din brâu, îlŭ apucă cu amêndouĕ mânile, îlŭ puse frumușelŭ la buze, îlŭ puse însĕ așa cam într'o parte, așa cum cântă cele

„Gazeta Sătenului“, revistă. ilustrată pentru toțĭ, de cunoscințe trebuinciose agricultorului și poporului, ese de două orĭ pe lună sub redacțiunea fundatorului și proprietarului ei *C. C. Datculescu in Rimnicu-Săratŭ*. Nr. 24 dela 20 Ianuarie cuprinde: Gazeta Sătenului nu va înceta d'a apăre: Direcțiunea Gazetei Sătenului. — Cătră alegĕtorii colegiului alŭ III-lea din județulŭ R.-Săratŭ: C. C. *Datculescu*. — Cătră alegĕtorii colegiului alŭ III-lea din județulŭ R.-Săratŭ: Unŭ alegĕtorŭ dela țeră. — Apelŭ cătră sătenii rîmnicenĭ: Unŭ sătenŭ de Mușcelŭ. — Conferință asupra grânelorŭ de cultivatŭ a d-lui Henry L. Vilmorin: Sătucenulŭ. — Florĭ sĕlbatice din România [urmare); Centauree seu sglavoc. Lavatera seu Nalba mică sĕlbatică, Pătlagina, Cebarea seu Pimprenela. Păpadia: C. C. D. — Crăciunulŭ la diferite națiunĭ (fine); La Creoli: C. — Grâulŭ de Australia, Grâulŭ Italianŭ de Rieti, Grâulŭ de Bordeaux: H. Vilmorin. — Doctorulŭ casei; Beția: Doctorulŭ fără argințĭ. — Crinulŭ cu florile lungĭ, Harisii: Unŭ amatorŭ de florĭ. — Varza mare verde încrețită: D. — Ingrădirĭ pentru plantațiunĭ: X. — Din Localitate: X. — Din Țeră: X. — Miscellanea: *Unŭ economŭ românŭ*. — *Gravurĭ negre:* Grâulŭ de Bordeaux. Spece și bobe de grâu Italianŭ de Rieti. Ingrădirĭ pentru plantațiunĭ. Păpădia. Crinulŭ cu florile lungĭ Harisii. Patlagina cea bună. Cebarea seu Pimprenela. *Gravurĭ colorate:* Lavatera seu Nalba mică sĕlbatică. Centauree seu Sglăvoc.

Mulțămită publică.

Cu ocasiunra balului arangiatu de comuna bisericescă română ortodoxă orientală din Doboli infer. la 6 (18) Ianuarie a. c. în favorulu bisericei ruinate și a supraedificatelorŭ bisericescĭ, nimicite prin incendiulu din 29 Maiu 1887, au incursŭ următórele suprasolvirĭ: Din Sibiiu: Prea on. Domnŭ Partenie Cosma directorŭ de bancă și adv. 1 fl., Dr. Octavianŭ Rusu adv. 50 cr., Ieron. Barițŭ oficialŭ de bancă 50 cr. și d-lu George Foica adv. 50 cr.

Din Doboli inf.: D-nii Boda Denes înv. reform. 50 cr., Nagy Lajos proprietarŭ 50 cr., Magyari Pal 50 cr., Baczoni Bela 60 cr.. Mateiu Crăciunŭ 1 fl., Bartha Iosef 50 cr., Mihaly Ferencz 50 cr., și Iosef Leopold 1 fl.

Primescă atâtŭ aceștĭ marinimoșĭ domnĭ pentru ofertulŭ lorŭ marinimosŭ, câtŭ și domnii Mihailŭ Petru epitropŭ, George Tampa, George Lincu, George Baciu și Ioanŭ Popoviciu înv., concursului și jertfei cărora este de a se atribui în mare parte reușita balului, primescă, dicŭ, espresiunea profundei mulțămite și pe acéstă cale.

In fine însemnezŭ, că venitulŭ balului a fostŭ 62 fl. 55 cr., cheltuelile 18 fl.50 cr. resultă decĭ unu venitŭ curatŭ de 44 fl. 05.

Doboli inf., 20 Ianuarie 1888.

In numele comitetului arangiatorŭ
N. Puianu, preotŭ.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Pesta, 4 Februarie. Foile oficiale din Budapesta, Viena și Berlinŭ publică tractatulŭ de alianță dintre Austro-Ungaria și Germania încheiatŭ la 7 Octomvre 1879.

Articolulŭ I din tractatŭ dice: Decă contra așteptărei și contra dorinței sincere a ambelorŭ înalte puterĭ contractante, unulŭ din cele două imperii ar fi atacatŭ din partea Rusiei, atuncĭ ambe înaltele puterĭ contractante suntŭ obligate a'șĭ sta în ajutorŭ una alteia cu tótă puterea armată a imperielorŭ lorŭ, și amĕsuratŭ acestui obligămentŭ a încheia pace numai în comunŭ acordŭ.

Articululŭ III dice: Tractatulŭ, amĕsuratŭ caracterului sĕu pacĭnicŭ, spre a se eschide orĭce interpretare greșită a lui, sĕ fiă ținutŭ secretŭ de ambele puterĭ contractante și sĕ se comunice unei a treia puterĭ numai după o ințelegere a ambelorŭ părțĭ, în mĕsura unei speciale învoelĭ.

Ambele puterĭ contractante îșĭ esprimă speranța, după simțĕmintele esprimate de împĕratulŭ Alecsandru la intêlnirea din Alexandrowo, că înarmările Rusiei în realitate nu s'au doveditŭ ca amenințătóre pentru ele. Din acestŭ motivŭ nu e nicĭ o causă pentru acum de a comunica acéstă împĕratului Rusiei. Der decă acéstă speranță s'ar dovedi, contra așteptărei, înșelată, atuncĭ ambele înalte puterĭ contractante arŭ considera ca o datoriă și lealitate a încunosciința pe împĕratulŭ Alexandru, celŭ puținŭ, confidențialŭ despre aceea, că ele arŭ trebui sĕ considere unŭ atacŭ îndreptatŭ asupra uneia din ele ca îndreptatŭ contra amêndurora.

DIVERSE.

Cum se opresce sângele la tăeturĭ. Orĭ-cui i se póte întêmpla sĕ se tae la mână, la unŭ degetŭ, etc. In primulŭ momentŭ nu sci ce sĕ facĭ și cum sĕ oprescĭ sângele. Pentru asemenĭ casurĭ este unŭ mijlocŭ simplu, der fórte eficace: Luămŭ puțină vată, o muiemŭ în apă caldă și o punemŭ pe rană și sângele va înceta de a mai curge, fie tăetura și chiar la o arteră.

A face ca foculŭ sĕ ardă mai viu. Unŭ mijlocŭ minunatŭ de a face ca foculŭ sĕ ardă mai bine și de a reaprinde cărbunii ce începŭ a se stinge, este puținŭ colofonin seu sacizŭ, un ce ieftinŭ, de care orĭ-cine póte avé nițelŭ în casă. O bucată câtŭ o nucă e de ajunsŭ spre a face, ca foculŭ seu cărbunii sĕ încépă îndată a arde câtŭ mai bine. Sacizulŭ se topesce și se revarsă peste tăciunĭ, încâtŭ flacăra și căldura crescŭ în scurtŭ timpŭ.

Contra omidelorŭ. D-lŭ profesorŭ Iuliusŭ Henselŭ indică următorulŭ mijlocŭ: Decă vreĭ, ca omidile sĕ nu-țĭ prăpădéscă pomii, sĕ iai o tulumbă și sĕ-i stropescĭ, nu cu apă, ci cu o soluțiă de totŭ slabă de potasă (unu la o miiă). Unŭ mijlocŭ așa de simplu merită a fi încercatŭ, mai alesŭ la noi, unde primăvara pomii suntŭ plinĭ de omidĭ.

Oleandrii suntŭ otrăvicioșĭ. In privința acésta se citéză unŭ esemplu din Cottbus: Copila unui medicŭ se juca pe lângă unu oleandru; puținŭ mai târdiu ea se înbolnăvi rĕu și în scurtŭ timp muri. Nimenĭ nu-șĭ putê explica îndată mórtea cea grabnică a fetiței. Insĕ mediculŭ examina cadavrulŭ mai de apróре și găsi resturile de foi de oleandru, înghițite de copilă. („Rĕsboiulŭ“)

Cânele, Chinesulŭ și coda. Unŭ incidentŭ comicŭ a înveselitŭ preumblarea pe una din șoselele dela Bois-de-Boulogne, la Parisŭ: Pe la unspredece óre, unŭ chinesŭ care, după câtŭ se crede, face parte din ambasada din piața d'Eylau, asemenea îmcrăcatŭ în haine de mătase galbenă, se preumbla c'unŭ aerŭ satisfăcutŭ pe șosea, esaminândŭ prin ochelarii sĕi atelagiele carĭ defilau pe șosea, când din partea opusă veniră mai multe persóne însoțite d'unŭ câne danesŭ albŭ cu pete negre. Cânele fie că nu mai vĕduse niciodată Chinesĭ, fiă că haina galbenă 'i făcŭ o impresiune nefavorabilă, părŭ fórte surprinsŭ; elŭ se opri d'odată, apoi apropiindu-se de copilulŭ imperiului cerescŭ, îi dete câte-va tîrcóle mârîindŭ.

Chinesulŭ, importunatŭ d'acelŭ patrupedŭ indiscretŭ, ilŭ interpela în limba sa națională în termenĭ prea vii, judecându-se după repediciunea cu care vorbea și mai adăoga și pantomina pe lângă vorbă pentru a se scăpa de câne, der fără ca sĕ isbutéscă. Atuncĭ, înarmându-se cu umbrela, se răsuci de mai multe orĭ în locŭ, și luă defensiva, pe când coda lui, care se clătina cu plăcere cu câteva momente mai nainte, sbura c'o desinvoltură provocătóre. Cânele băgă de semă acésta și repede ca unŭ fulgerŭ apucă în gură coda Chinesului. Disperarea acestuia din urmă deveni atuncĭ la culme și începŭ sĕ vociferezе atâtŭ de tare încâtŭ patrupedulŭ, spăriatŭ, lăsă coda și se duse lângă stăpânulŭ lui, care, chemându-lŭ mai înainte zadarnicŭ, ilŭ pedepsi cu asprime. Ast-felŭ se sfârșesce incidentulŭ, care făcŭ pe curioșii strânșĭ d'acéstă scenă sĕ petrecă cât-va. Pentru a isprăvi, sĕ spunemŭ, că coda chinesului n'a suferitŭ nicĭ o stricăciune.

SCIRĬ ULTIME.

Berlinŭ, 3 Februarie. „Gazeta Crucii“ semnaléză mĕsurĭ nouĕ luate de Rusia la hotarele Prusiei. Fortificațiile dela Rovno suntŭ terminate și acéstă fortăréță e destinată a înlesni concentrarea unei marĭ armate rusescĭ.

Cursulŭ pieței Brașovŭ

din 3 Februarie st. n. 1888.

Bancnote românescĭ .	Cump.	8.44	Vend.	8.46
Argintŭ românescŭ .	„	8.40	„	8.43
Napoleon-d'orĭ . . .	„	10.—	„	10.02
Lire turcescĭ	„	11.30	„	11.35
Imperiali	„	10.30	„	10.33
Galbini	„	5.88	„	5.92
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	101.—	„	102.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	99.—
Ruble Rusescĭ . . .	„	109.—	„	110.—
Discontulu		6½—8% pe anŭ		

Cursulŭ la bursa de Viena

din 3 Februarie st. n. 1888.

Renta de aurŭ 5%	96.50
Renta de hârtiă 5%	82.95
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare . .	148.75
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . . .	94.40
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostu ungare (2-a emisiune) . . .	124.50
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . . .	110.50
Bonurĭ rurale ungare	103.75
Bonurĭ cu clasa de sortare	103.75
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timișŭ	103.25
Bonurĭ cu cl. de sortare	103.25
Bonurĭ rurale Transilvane	104.25
Bonurĭ croato-slavone	103.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescu	99.50
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ .	118.50
Losurile pentru regularea Tisei și Segedinului	122.25
Renta de hârtiă austriacă.	77.80
Renta de argintŭ austriacŭ	79.80
Renta de aurŭ austriacŭ	108.—
Acțiunile băncei austro-ungare. . . .	866.—
Acțiunile băncei de creditŭ ungur. . .	269.75
Acțiunile băncei de creditŭ austr. . .	269.25
Argintŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ . .	5.97
Napoleon-d'orĭ	10.02—
Mărcĭ 100 împ. germane	62.15
Londra 10 Livres sterlinge	126.70

Bursa de Bucurescĭ.

Cotă oficială dela 3 Februarie st. v. 1888.

	Cump.	vend.
Renta româna 5%	90.—	91.—
Renta rom. amort. 5% . . .	93.¼	94.—
Renta convert. 6%	87.½	88.¼
Impr. oraș. Buc. 20 fr. . . .	36.—	37.—
Credit fonc. rural 7% . . .	102.—	103.—
„ „ „ 5% . . .	88.—	88.¾
„ „ urban 7%	101.—	102.—
„ „ „ 6%	94.—	95.—
„ „ „ 5%	84.—	85.—
Banca naț. a Rom. 500 Lei. .	10.15	10.20
Ac. de asig. Dacia-Rom. . . .	2.28	2.30
Ac. de asig. Națională. . . .	198.—	200.—
Aurŭ contra bilete de bancă .	17.¼	17.¾
Bancnote austr. contra auru. .	2.18	2.2

Editorŭ și Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureșianu.

ce se bizue în cântarea sa și începŭ sĕ dică o doină frumósă.

Ți se părea, că aceea ce a esprimatŭ mai adineaorĭ prin vorbe, esprimă acum cu fluerulu.

Sorióra lui, fetica cea mică, se uita la frate-seu și era par' că fermecată de jalea doinei. Așa era de tainică cântarea, încâtŭ orĭ-cine ar fi privitŭ pe orbulŭ Dumitru și pe sorióra lui, ar fi fostŭ cuprinsŭ de o adêncă jale.

Eu am plecatŭ. Ancă dintr'o depărtare bunicică se mai audia doina orbului, der din ce în ce se audia totŭ mai puținŭ, până în cele din urmă nu se mai audia nimicŭ.

Intorseiu capulŭ spre Dumitru, der eram așa de departe, încâtŭ mi se părea că vĕdŭ două mușunóe de pămêntŭ, unulŭ mai mare și celălaltŭ mai micŭ.

* *
*

De atuncĭ n'am mai întêlnitŭ pe orbulŭ, câtă vreme am statŭ la moșiă, decâtŭ o singură dată, într'o Duminecă, când cânta dintr'unŭ cimpoiu în pădurea de ștejarĭ.

Am tresăritŭ, căcĭ cimpoiulŭ răgușitŭ, amestecatŭ cu sîseitulŭ frundelorŭ de stejarŭ și acompaniatŭ de glasulu unorŭ pasĕrĭ, producea unu ecou fórte străinŭ, și cum eram în lăuntrulŭ pădurei și cum era seră și cum nu vedeam pe nimenea, afară de Dumitru, eram cuprinsŭ de o temere.

Așa 'șĭ duce vieța orbul din Chiriac, carele deșteptŭ cum este dela natură, cu simțŭ desvoltatŭ pentru orĭ și ce, păzesce turmulița tatălui sĕu și'șĭ desfătéză vieța prin fluerŭ și cimpoiu până când Dumnedeu îșĭ va face milă ca sĕ-l prefacă într'unŭ mușunoi de pămêntŭ, cum apărea elŭ din depărtare.

I. C. Panțu.

(4)

DUMNEDEU E TATALŬ TUTURORŬ.

Novelă.

— Așader nu e mortŭ bărbatu-meu? ilŭ întrebă repede stăpână-sa, din a cărei față puteĭ ceti o radă de speranță mângăitóre.

— Nu, stăpână, ... nu e mortŭ,... s'a întêmplatŭ numai așa ....cum se întêmplă adeseorĭ cu plutele.... Dumnedeu ilŭ póte însănĕtoșia încă.

— Der ce s'a întêmplatŭ? Rĕspunde-mĭ Ioane degrabă. ce s'a întêmplatŭ cu elŭ?!

— Da nisce ómenĭ rĕi — că de aceia e plină lumea — nisce ómenĭ rĕi au acățatŭ plutele acolo, unde se vĕdŭ pietrile celea marĭ, — apoi alte plute se opriră de acestea și așa se strînseră acolo plutele cu grămada, cum se întêmplă de multe orĭ și din nebăgare de semă. — Apoi jidanulŭ dracului și plătesce ómenii, numai sĕ le acață, căcĭ atuncĭ i se trece bine vinarsulŭ, pentru că atuncĭ se strîngŭ fórte mulțĭ ómenĭ — și nu potŭ merge mai departe.

— Der ce am eu cu jidanulŭ? Spune-mĭ tu numai ce s'a întêmplatŭ cu stăpânu-tĕu?

— Etă ce: De pluta acățată pe care ședea stăpânu-meu se isbi o altă plută așa de tare încât domnulŭ cădŭ în apă. — Omenii însĕ l'au scosŭ afară și Dumnedeu póte că-lŭ ține încă.

Intr'aceste o femeiă din satŭ intră pe ușe abia rĕsuflândŭ.

— Aducŭ pe domnulŭ, — strigă ea, — suntŭ aicea, am venitŭ repede sĕ vĕ spunŭ!

— Dumnedeulŭ meu! — strigă tremurândŭ soția lui — Ore trăesce, orĭ e mortŭ?

— E mortŭ tata? — întrebă țipândŭ și plângêndŭ amarŭ mica Emilia, care deși nu avea ideiă despre mórte, totușĭ îșĭ închipuia, că trebue sĕ se fi întêmplatŭ ceva rĕu cu tată-seu.

— Nu e mortŭ, — rĕspunse mamă-sa, mângâind'o pe obrazŭ, și apoi luând'o în brațe, eșĭ cu ea în curte.

Tocmai intrau ómenii în curte cu carulŭ în care aduceau pe nenorocitulŭ soțŭ și tată; elŭ zăcea fără mișcare pe perinĭ.

Mai totŭ satulŭ era adunatŭ la casa nenorocitului și din ochii tuturora, umpluțĭ de lacrĕmĭ, puteai ceti întristarea ce-i cuprinsese. După ei sosise și baronulŭ, care numai acuma audise despre cele întêmplate.

— Scumpulŭ meu soțŭ, strigă nevastă-sa apropiându-se de carŭ.

— Tată dragă! — strigă fetița uitându-se la elŭ.

— Scumpele mele! — esclamă încetŭ tata, și audindu'i vocea, nevinovata Emilia începŭ a rîde.

Și cum nu, când tată-seu și a vorbi încă póte.

— Cum te mai simțĭ prietine? — întrebă apoi baronulŭ, și fără a mai aștepta respunsulu, porunci ómenilorŭ dimprejurulŭ carului sĕ ridice pe bolnavulŭ din carŭ și, dândŭ și elŭ mână de ajutorŭ, ilŭ duseră încetŭ în casă.

După doctorŭ încă trimisese baronulŭ și-lŭ așteptau în fiecare momentŭ.

Biata soțiă și mamă începŭ a spera că va fi scăpatŭ; der spera sĕrmana unŭ lucru imposibilŭ, precum totŭ omulŭ speréză până chiar și în ultimulŭ momentŭ.

(Va urma.)

Avisŭ d-lorŭ abonațĭ!

Rugămŭ pe d-nii abonațĭ ca la reînoirea prenumerațiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ și numerii de pe fâșia sub care au primitŭ diarulŭ nostru până acuma.

Domnii, ce se abonéză din nou, sĕ binevoiască a scrie adresa lămuritŭ și sĕ arate și posta ultimă.

Totodată facemŭ cunoscutŭ tuturorŭ D-lorŭ abonațĭ, că mai avemŭ din anii trecuțĭ numerĭ pentru complectarea colecțiunilorŭ „Gazetei," precum și câteva întregĭ colecțiunĭ, pentru carĭ se potŭ adresa la subsemnata Administrațiune în casŭ de trebuință.

Administrațiunea „Gaz. Trans."